

HELJO

VÄIKESED VÕILILLED

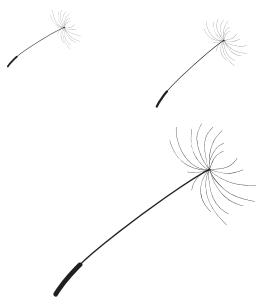
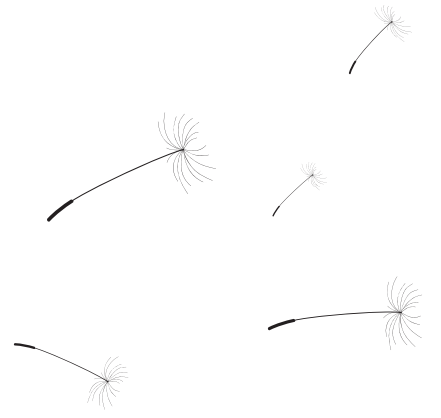

MÄND

EBE-RUUTALE

Hakkasin sellele raamatule mõtlema juba siis, kui sind polnud veel olemas. Olen seda kaua-kaua kirjutanud, sest iga lugu, mida sulle jutustan, tuli minevikust üles leida. Aga et ma väga armastan oma lapsepõlve, siis oli otsimine mulle rõõm. Võib-olla sa ei mõista mind praegu hästi, sest sina ise tahaksid lapsepõlvest välja lennata. Kes aga on tundnud pika eluea tiibade vuhinat, igatseb natuke tagasi oma pesapaika.

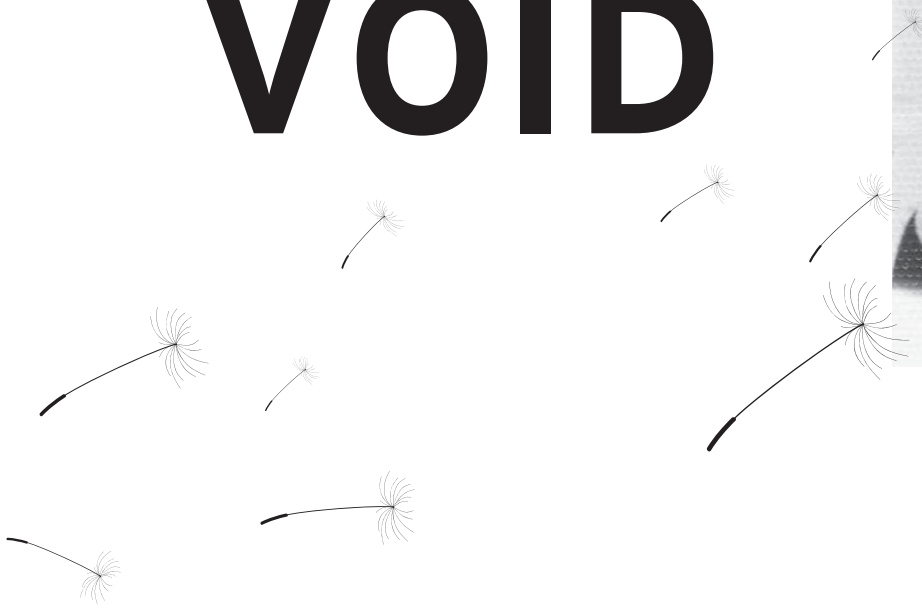
Kuigi ma sündisin Narvas, on mul sealt meeles ainult üks suvepäev. Või on see hoopis unenägu, mida olen kümneid kordi näinud. Ma ei tea. Selles unenäos seisan vastu madalat majaseina ja värisen hirmust, et keegi tuleb ja näeb, kuidas me salaja moosipurke tühjendame. Ei, ega mina tühjenda. Mina olen laps. Seda teevad minu hoidjad, vend Arvo ja tema sõber Todi, mina vaatan ainult nende kuritegu pealt. Poistele teeb mu hirm nalja. Nad pakuvad mulle võidu moosi ja käivad peale: „Söö! Söö!“, kuid mina ei võta vastu. Moos on ahvatlevalt punane ja kleepjas ning ma tahaksin kas või lusikatäie maitsta, kuid ma ei tee seda. Midagi minus keelab vastu võtta ja ma jään endale kindlaks.

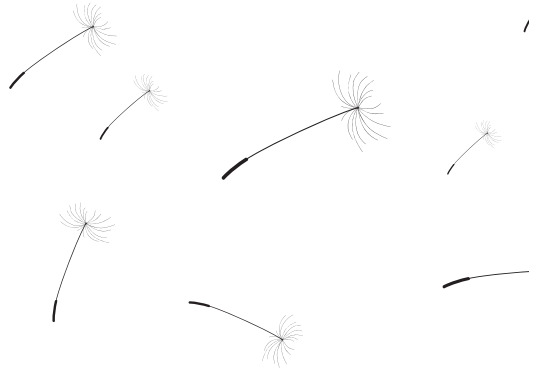
Võib-olla see unenäotaoline pildike ongi võti, mis aitab mõista mu hilisemat lapsepõlve, kus põgus valevälgatus võis kutsuda esile unetuse ning süümepiina. Ma pidin olema hea laps – see oli mulle niisama vajalik nagu armastada oma ema.

HELJO JA ARVO

ÜHT LINNA
NAGU NÕID
SA KÄE
ÜMBER
VÕTTA
VÕID

HELJO EMA MAGDALENA JA
ISA VILLEM-ARNOLD

ROHELINE KIIK

Võrus pani ema mind kohe lasteaeda, sest hakkas ise tööl käima. Narvas oli ema veel kodus, siis teenis isa nii palju raha, et jõudis peret toita. Nüüd jõi aga isa oma palga maha ja tema joomise pärast tulimegi Narvast ära. Ema arvas, et elukohavahetus mõjub isale hästi.

Ma ei tahtnud kuidagi lasteaeda minna, aga ema ütles: „Sa ei saa ometi üksinda koju jääda!“ Ja viis mind lasteaeda. Lasteaias palusin ema: „Ära mine ära!“ Ema ütles: „Ma lähen ainult natukeseks tööle. Varsti tulen sind vaatama.“ Ja ruttas pooljoostes minema ning mina jäin üksinda. Tundsin, kuidas ümberringi kerkis maa alt suur hirm ning haaras mind endasse. Arvasin, et ma ei näe oma ema enam kunagi, aga see oli vale. Juba paari tunni pärast tuli ta vaatama, kas ma veel nutan.

Ema leidis mind koos teiste lastega laua taga joonistamas. Preili Toom käskis meid joonistada rohelist kiike, mis paistis aknast ja ootas lapsi. Kõik joonistasid kerge vaevaga, ainult minu ees oli paber tühi. Ma polnud varem kunagi joonistanud ja sellepärast ei teadnud, kuidas kiike teha. Äkki oli ema minu selja taga ja ma sosistasin talle: „Joonista mulle kiik!“ Ja ema joonistas suure kiige.

Siis ruttas ta tööle tagasi, aga tema joonistatud kiik jäi minuga ja ma ei kartnud enam lasteaias olla.